

Til betænkningen skal jeg nu gøre nogle enkelte spredte bemærkninger. Side 16 er det anført, at optageren efter gældende ret ikke kan udøve tilbageholdelsesret over det optagne dyr med hensyn til det erstatningskrav, han måtte have for skade, som dyret har forvoldt. Efter Vinding Kruse: Ejendomsretten III udg. s. 1686—87 gælder denne undtagelse fra den ellers normalt eksisterende tilbageholdelsesret i hvert fald kun, når det drejer sig om erstatning for hændelig skade, og ikke engang i denne udstrækning gælder undtagelsen efter nævnte forfatters mening formentlig længere.

Side 26 siges det, at pelsdyrholdet siden 1947 er blevet mindre, bortset fra mink og varianter, der er steget med ca. 100 000 stykker. Det er, forekommer det mig, en mærkelig måde at udtrykke udviklingen på. Regner man med de normale værdier af pelsdyrene, er den samlede værdi af disse forøget med mange millioner kroner, idet tilgangen af mink værdimæssigt set langt har oversteget afgangens af de andre pelsdyrarter, hvis skind ikke er særlig moderne lige for øjeblikket. Dette betyder, at erhvervets økonomiske betydning er steget meget stærkt i de sidste år, hvilket må være af en vis betydning for bedømmelsen af hele problemet, men hvilket man slet ikke får noget indtryk af gennem betænkningens måde at udtrykke udviklingen på.

Side 38 omtales det, at det påtænkes at bestemme ved en bekendtgørelse af landbrugsministeriet, at der skal ske indberetning til politiet, når et pelsdyr undslipper fra en farm. Foreningen har formentlig intet at indvende imod denne foranstaltning.

Den som bilag nr. 9 optagne erklæring fra amanuensis, cand. mag. Johs. Andersen, Vildtbiologisk Station, Kalø, kan efter min mening på flere punkter med rette kritiseres. I indledningen side 86 henregnes minkene uden videre under de dyrearter, der „nu er udbredt over hele landet som ynglende i vild tilstand og faktisk må siges at være et led i den vilde fauna“. I den nærmere beskrivelse af minkene s. 87 siges det derimod, at der savnes konkrete oplysninger om disse dyrs optræden i Danmark, „men der er næppe tvivl om, at den yngler i fri tilstand“. Den skydes eller fanges ret ofte, men det er vanskeligt at få at vide i hvilken udstrækning, da den forveksles med ilder. De fleste mennesker kender ikke forskel på de to arter. De fleste vil — selv når de har en mink i hånden — tro, at det er en ilder.

Man tør vel nok sige, at det herefter står sløjt til med det videnskabelige bevis for den i indledningen fremsatte kategoriske påstand.

Side 90 er det for sølvrævenes vedkommende oplyst, at den i det kunstige opdræt findes i flere forskellige farvevarianter, men en tilsvarende oplysning savnes ganske for minkens vedkommende, en oplysning, der absolut ikke er uden betydning for bedømmelsen af hele problemet.

Oplysningen om, at de fleste, selv når de har dyret i hånden, ikke kan kende forskel på en mink og en ilder, må også tages i betragtning ved bedømmelsen af den politirapport fra pb. I. L. Sørensen, Sæby, som kommissionen har set sig foranlediget til at affrykke side 92, og hvori der gengives oplysninger om, hvad forskellige personer mener at have iagttaget med hensyn til minks forekomst ved havnen og ved vandløb i Sæby. Der hentydes i denne politirapport til en sag. Hvis det er en retssag, det drejer sig om, ville det have været af værdi, om de afgivne forklaringer havde været verificerede ved en forklaring for retten under vidneansvar. Man kan ikke undgå at tage i betragtning, at det nederst side 87 — efter oplysningen om, hvor let de to dyrearter kan forveksles — siges, at de har samme levevis og åbenbart lever de samme steder, ofte i nærheden af vand.

Alt i alt forekommer det mig, at det udarbejdede lovforslag i alt for høj grad varetager grundejernes og jægerens interesser på bekostning af de interesser, som dels pelsdyrerhvervet, dels samfundet har i dette erhvervs opretholdelse. Det er store økonomiske værdier, der står på spil såvel for den enkelte ejer som for samfundet.

I betænkningen siges det side 54, at nedskydningen af omstrefjende svin, får og lam i nutiden må betragtes som en upåkrævet hårdhændet fremgangsmåde, og side 55 udtales det, at f. eks. en skudt høne ikke uden videre kan beholdes. Alene med hensyn til pelsdyr giver lovudkastet hjemmel for en ganske meningsløs ødelæggelse af